

saa indtrængende som muligt til det Udvalg, som skal have med disse Lovforslag at gøre, at det tager de Spørgsmaal op.

Det kan ikke nytte at lukke Øjnene for, at vort økonomiske Liv fremtidig ikke kommer til at hvile paa en Overskudsindførsel, om man vil, en Indførsel fra Udlandet, hvor vi kan omsætte vore Obligationer til en ret antagelig Kurs. Vi vil, saa vidt jeg kan se, paa dette som paa saa mange andre Omraader i første Linie være henviste til os selv. Det kan være vanskeligt for Læg-mænd, maaske ogsaa for mere lærde Folk, at udrede, hvor meget af den Kapital, Storbankerne har haft at raade over, der har været anbragt i Udlandet, fordi man med god Grund har kunnet sige: Der kan vi tjene mere paa den, der er større Opgaver, større Virkefelt, hvorfor skulde vi saa ikke tage den Chance? Dette kan være rigtigt i Tider, hvor man virkelig har Raad til noget saadant, men det forekommer mig, at de Forhold, der nu hersker i dette Land som i Europa i det hele, er af en saadan Art, at vi maa stille os selv det Spørgsmaal: Hvad kan vi gøre for vor hjemlige Arne, for vort eget Marked? Vi har i de foregaaende Dage med Rette talt om, at det, vi nu maatte sørge for her i Landet, var at have det nødvendige Brødkorn, de nødvendige Levnedsmidler. Men vi skal ogsaa tænke paa den Vanskelighed, som endnu ikke har vist sig saa haardnakket, men som vil vise sig, naar nu Terminen kommer, og til den Termin, der følger derefter, tænke paa, hvorledes det vil være muligt at afhjælpe de Vanskeligheder, der kan opstaa for Omsætningen af vore Kreditforeningsobligationer. Det kan ikke nytte at se bort fra dette eller lulle sig ind i Illusioner om, at det ordner sig nok, at der nok bliver Plads for os paa det udenlandske Marked, saa snart Krigen er forbi. Jeg tror ikke paa dette. Det er kun en Lægmandsbetragtning, jeg her gør gældende, men jeg føler det som min Pligt at udtale den ved denne Lejlighed, idet jeg, som allerede betonet, tror, det vilde være ganske fejlagtigt, om man i det Udvalg, som skal forhandle med Ministeriet om dette Spørgsmaal, saa bort fra de Forhold, jeg her har peget paa. Det er ikke mit Ønske at lægge Hindringer i Vejen for eller at fortrædige den højterede Handelsminister eller Ministeriet i det hele. Men det, det kommer an paa, er ikke først og fremmest af skaffe dem denne eller hin Lov, men at faa Forholdene lagt saaledes til Rette, at vi skaber Betingelser for at ordne alt saa godt, som det under de nuværende vanskelige Forhold er muligt, for vort Folk. Derfor vil jeg som

sagt henstille til Udvalget at drøfte denne Sag nøje og alvorligt.

Med Hensyn til Detailspørgsmaal skal jeg kun gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Nyborg (Birch), der i Aar som i Fjor red den, jeg kunde fristes til at sige for ham særlige, Kæphest: at gøre sig til Ridder for de smaa Sparere. Det ærede Medlem overser sikkert, at de smaa Sparere og de smaa Laantagere i de aller fleste Tilfælde er de samme Personer, og dersom det ærede Medlem tror, at der vindes Proselytter blandt de smaa Sparere ved at kunne sige til dem: Jeg har gjort, hvad jeg formaaede for, at I, dersom I indsætter 10 eller 20 Kr., kan faa $\frac{1}{4}$ eller $\frac{1}{2}$ pCt. mere — saa tager det ærede Medlem overmaade fejl, og saa har han ikke noget som helst Kendskab til den Kreds, han tænker at vinde Proselytter iblandt. Det er nemlig en Klasse Medborgere, som, selv om de maaske ikke i samme Øjeblik, de staar som smaa Indskydere, ogsaa staar som Laantagere, saa i alt Fald kan blive Laantagere, naar de gaar ud i praktisk Virksomhed som Smaalandsbrugere, Smaa-haandværkere eller Arbejdsmænd, og dersom det ærede Medlem ikke tror, at de Folk nok i det praktiske Liv skal lære at forstaa, at lige saa sikkert som, at 2 og 2 er 4, er det, at en høj Indlaansrente medfører en høj Udlaansrente, tager han fejl. Disse Folk skal nok — det kan det ærede Medlem være vis paa — komme til at forstaa, at Udlaansrenten spiller en langt, langt større Rolle for dem end Indlaansrenten. Derfor er dette efter min Mening en Kæphest, som man ganske roligt kan lade det ærede Medlem køre eller ride, som han vil; at tro, det er noget, man skulde sætte Kræfter ind paa at gennemføre, er en uendelig Fejltagelse. Dette har jeg ønsket at sige, ikke alene fordi det ærede Medlem fremkom med denne Tanke, men ogsaa fordi han fremkom med den paa en saadan Maade, at han vilde give det Udseende af, at det Parti, som det ærede Medlem og jeg tilhører, ikke havde een, men to Ordførere. Det faar staa ved sit Værd. Jeg ved ikke, om det ærede Medlem har nogen med sig, det skal Fremtiden vise. Men jeg er ganske sikker paa, at for de smaa Sparere har Sagen saa ringe Betydning, at den ikke var det Krudt værd, som det ærede Medlem ødslede baade i Fjor og i Aar.

Birch: Jeg begyndte i Gaar med at sige, at jeg ikke havde ønsket at tage Ordet, men at en Udtalelse af det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) havde